

Pokud jde o tyto delikty, hájil se obžalovaný tím, že šlo o pouhé lehkomyšlné dělání dluhů, že sice si vypůjčoval, nemaje na ten čas naděje v možnost zaplacení, leč že nejednal způsobem podvodným. Však právě v tomto směru byl obžalovaný usvědčen způsobem až nadbytečně přesvědčivým. Ze svědeckých protokolů vyšlo najevo, že pokud šlo o první případ „výpůjčky“ 400 Kč, neměl vůbec pražádné cesty do ciziny a že tedy toliko předstíral, jakoby šlo o momentální finanční výpomoc. Druhý případ byl ještě rafinovaněji zosnován. Důstojnická mensa neobjednala pražádného sýru, dokonce pak ne vagon. A tak se vagon napěchovaný domněle slovenským sýrem sevrkl na pouhou pověst o jakémsi agentu sýrárny, který prý — a to opět nikoliv mense, nýbrž přímo obžalovanému — mluvil o možnosti nákupu vagonu sýra a lehkého výdělku při tomto obchodě. Šaty pak vylákal zřejmě jen proto, aby tak v civilu nepozorovaně mohl desertovati.

Radou pak svědků byl obžalovaný vposled usvědčen, že jako správce vojenského skladu vedl si vskutku lehkomyšlně, nezákládal účetních knih, na výdej zboží neměl potvrzenek, prostěradla dával na příkazy psané na navštívěnkách atd.

Obhájce obžalovaného, Dr. Mellan, právnický důmyslně dokazoval, že tu není zločinu deserce, poněvadž tento čin předpokládá jako základní motiv úmysl vyhnouti se navždy své vojenské povinnosti. Obžalovaný podle spisového stavu buď chtěl se vyhnouti strastem své neradostné lásky nebo svým věřitelům, nikoliv však vojně. Ostatně dobrovolným návratem a přihláškou vyvrátil s dostatek podezření z úmyslu vyhnouti se navždy vojenské službě.

Pokud jde o podvody, hodnotil je obhájce jako civilní obligace, neboť nebylo prokázáno, že by ony zápůjčky byl získal výlučně na podkladě nepravdivého předstírání. Osoby ony zapůjčily mu peníze nikoliv na základě jeho nesprávných a vymyšlených udání, nýbrž na podkladě osobních známostí.

Co se pak týče nedbalosti ve správě skladu, akcentoval obhájce, že delikt tento jest amnestován. Nebyl by jen tehdy, jestliže by byl obžalovaný jednal z osobní ziskuchtivosti, a proto tento delikt, pokud jde o trestnost, zanikl amnestií.

Soud také obžalovaného vskutku z tohoto posléz uvedeného deliktu osvobodil, leč uznal jej vinným jak zločinem deserce tak podvodu a vyměřil mu trest — k vroucí přímlově obhájcově — pouhých tří měsíců, a to podmíněčně na 3 roky.

Líčení předsedal šéf divisního soudu v Praze pluk. Dr. Adam, žalobu zastupoval major Dr. Kubát.

Rány, které už nebolí.

(Zem. trestní soud v Brně.)

Toníkovi bylo dvaadvacet a Betce patnáct let, když se spolu blíže seznámili. To „blíže“ je uvedeno úmyslně, poněvadž ve skutečnosti se znali od malička a teprve v r. 1920 dodali si odvahy a pošeptali si občas něco do uší. Že se mají rádi, že se vezmou a že nic na světě je už nerozloučí. Tak jak si to šeptávají i jiní mladí lidé. A snad při tom vzájemném uji-

šťování nevzpomněli si na to, jaký napjatý poměr panuje mezi jejich rodiči, a že místo otceva svolení a matčina požehnání mohlo by také zaburácet do uší ženicha i nevěsty: Na oči mi nechod! Já tě vydědím! Takových překážek tehdy neznali a milovali se opravdově a věre. Důkaz: Alžbětino robátko, narozené 13. dubna 1924. Dříve, než k takové lásce došlo, musil však Toník slíbit manželství, aby ho mohla Betka v nejhorším případě chytit za nedodržení slibu manželského. A on sliboval před každou hubičkou manželství i lásku věčnou. Ale správně se říká: Sliby chyby....

Betka povila zdravé děťátko. „Celý Anton“, říkala asistentka a sousedky přivukovaly. A snad toto dobrozdání povolaných lidí přimělo milence k novému rozhodnutí. Když už máš celého Antona v kolébce, nemusíš mít ještě druhého od oltáře. Holenku, to tak nejde, aby jedna dívka měla dva celé Antony a druhá nic. Pak si teprve vzpomněl rolnický syn Antonín J., že jeho rodiče zijí v ukrutném nepřátelství s rodiči Betčinými a že by mohli svého syna i vyděditi, kdyby pojal manželku z rodiny zneprátelené. A výsledkem jeho rozhodnutí byla žaloba Alžběty H. na svedení pod slibem manželství. Toníka z toho ovšem bolela hlava. Něco za nedodržení slibu manželství a něco na celého Antona v kolébce, přijde tedy jeho láska celkem dost draho.

Rozhňeval se tedy na Betku za ten její právní krok a jednoho únorového dne ji na návsi důkladně zmlátil. To prý ona přišla za ním do taneční zábavy a spustila: „Tož ty tak! Na zábavy máš peníze a pro dítě ne?“ Načež on ji chytil za vlasy a dal jí několik ran do obličeje. Měl to potom v žalobě vedle toho nedodrženého slibu.

U okresu hájil se talk energicky, že mu soudce nadiktoval tři dny disciplinárního vězení. A potom teprve přišel hlavní rozsudek: čtrnáct dní vězení nepodmíněně. O soukromoprávních nárocích Alžběty H. měl rozhodovati civilní soud. Toník se odvolal proti vysoké výměře trestu a také proti nepodmíněnému rozsudku a případ se dostal k odvolacímu senátu zemského trestního soudu v Brně.

Alžběta poslala pánům do Brna dojemné psaníčko. Už ji rány nebolí. Smířila se s krutým rozhodnutím Toníkovým, když jí vyplatil pro celého Antona v kolébce 15.000 Kč a pro porodní asistentku za prokázané služby 500 Kč. Po tomto projevení dobré vůle se strany Antonína J. přestaly ji bolet i ty rány na hlavě a nečiní námitek proti tomu, aby slavný soud Toníkovi z těch čtrnácti dnů něco ubral a zbytek aby mu dal podmíněně.

Odvolací senát ovšem nemohl nevyhověti orodování Alžběty a změnil rozsudek první instance v podmíněný trest čtrnácti denního vězení.

Toník nyní jen resumuje: Byl krásný ten lásky čas, ale škoda těch patnácti tisíc...

U zubaře.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Václava Kopečka znají moravské soudy dobře. Vždycky čas od času poskytnou mu bezplatné zaopatření. Nedávno byl opět odsouzen